

Arrest

nr. 207 614 van 9 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. FAWZI
Brusselstraat 7
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. FAWZI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, heeft op 4 juni 2007 in België een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 28 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Deze beslissing werd, na beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. X van 29 juli 2008.

Op 14 mei 2012 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Deze beslissing wordt, na beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. X van 22 januari 2013.

Op 15 september 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bagdad. U zou er geboren en getogen zijn in de wijk Bagdad Jedida. Voor de val werkte u samen met uw vader als automonteur in zijn garage.

U verklaart vanaf april 2004 tot aan uw vlucht in mei 2007 voor de beveiligingsfirma Falcon te hebben gewerkt. U hebt gedurende die tijd ook een hele tijd op uw werkplaats in kamp 117 in het stadsdeel Abu Graib geleefd. De eerste jaren werkte u er als automecanicien, vanaf 2006 werkte u als verantwoordelijke van een bewakingstroep. U zou er onder andere de opslagplaats van het internationale distributiebedrijf PWC hebben bewaakt.

In december 2006 zouden buurtbewoners uw vader de boodschap hebben meegegeven dat u uw werkzaamheden bij de Amerikanen moest stopzetten. In februari 2007 zou deze bedreiging over de telefoon zijn herhaald. Ditmaal zou men ook uw broer, die eveneens als bewakingsagent voor Falcon werkte, hebben bedreigd. Bovendien ontving u rond die periode zelf een sms met de boodschap dat u uw werk bij de Amerikanen diende stop te zetten. Later ontving u een dreigbrief waarin de onbekende bedreigers u aanmaanden met hen samen te werken. Twee weken later, op 20 april 2007 zou uw broer op weg naar de Internationale Zone zijn ontvoerd. Sindsdien hebt u geen nieuws over hem en u weet dus niet of hij nog leeft of niet. Op 15 mei 2007 zou uw huis zijn gebombardeerd, waarbij uw ouders om het leven kwamen. U zou dit pas vijf dagen later van uw oversten hebben vernomen. Kort daarop nam u uw ontslag. Op 24 mei 2007 bent u het land ontvlucht en op 4 juni 2007 bent u in België aangekomen. U vroeg diezelfde dag asiel aan. U verklaart persoonlijk vervolgd te zijn geweest omwille van uw tewerkstelling als bewakingsagent voor de beveiligingsfirma Falcon dewelke onder andere nauw samenwerkte met een internationaal distributiebedrijf in dienst van de nieuwe Iraakse regering.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 1/5/06), uw tewerkstellingsbadge en 40 foto's van uzelf werkzaam bij Falcon.

De beslissing van 28 april 2008 van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd vernietigd nadat u op 10 juli 2008 een originele brief van 7 mei 2008 van Falcon Group en een originele overlijdensakte van beide ouders had voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De Raad oordeelde dat er bijgevolg bijkomende onderzoek moest worden verricht met betrekking tot de authenticiteit en de geloofwaardigheid van de voorgelegde stukken. De Raad vernietigde op 29 juli 2008 de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Tijdens een nieuw gehoor op 20 november 2008 verklaart u dat de originelen van deze voorgelegde stukken nog in het bezit zijn van de RVV. Vervolgens werden zij op vraag van het Commissariaat-generaal door de Raad aan de betrokken dossierbehandelaar voor verder onderzoek overhandigd.

Op 11 mei 2012 werd er een tweede keer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door het Commissariaat-Generaal. Deze weigeringsbeslissing werd andermaal vernietigd door de RVV op 14 mei 2012.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk A. I. G. M. bent, de persoon die u beweert te zijn. U laat immers na, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust, om uw identiteit te staven met enig authentiek identiteitsdocument. U legt weliswaar een **identiteitskaart** voor, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit document een objectief bewijs vormt van uw voorgehouden identiteit. Immers, deze identiteitskaart werd ter staving van uw asielrelaas ter verificatie voorgelegd aan de Belgische Federale Politie. Uit hun analyse (dd. 21/02/2008, informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier CGVS) blijkt dat dit document **vervalst** is en dus niet als authentiek bewijsstuk kan worden aanvaard. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw identiteit aan te tonen, bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid. Het Commissariaat-generaal gaf u tijdens uw gehoor op 19 maart 2012 de kans om verduidelijking te geven bij de echtheid van uw identiteitskaart. U bleef evenwel volhouden dat het hier niet ging om een vervalst stuk. Bovendien verklaart u deze identiteitskaart zelf te zijn gaan halen in Karada in 2007, terwijl uit de vertaling ervan blijkt dat ze werd uitgegeven op 1 mei 2006 (informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) (CGVS-6 p.19-20). Deze leugenachtige verklaringen doen aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw volgende verklaringen.

Doordat u een valse identiteitskaart voorlegt, kan het CGVS er niet zeker van zijn dat u werkelijk de persoon bent die u beweert te zijn. Hierdoor rijzen er ook twijfels aangaande het door u naar voren gebracht asielrelaas. Immers, het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit zonder dat daarvoor een geloofwaardige en aanvaardbare verklaring is, houdt een negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas in.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien verder ondermijnd door verschillende **vage , incoherente en ronduit afwijkende verklaringen** die u gedurende de procedure aflegt.

Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u pas tijdens uw gehoor op 19 maart 2012 bij het CGVS melding maakt van dreigementen die u persoonlijk zou hebben ontvangen, met name een sms en een dreigbrief. Dit terwijl u ervoor enkel sprak over dreigementen aan uw familie en u met geen woord repte over een sms of een dreigbrief. U kreeg op het einde van elk voorgaand gehoor de kans kreeg om zelf nog iets toe te voegen. Uw verklaring dat er geen vragen over werden gesteld, kan niet overtuigen (CGVS-6 p.12-13). Er kan immers worden aangenomen dat iemand die een persoonlijke vrees heeft, alle elementen aanhaalt die hiertoe hebben geleid en dus zeker de bedreigingen die hij zelf ontving. Dat u dit niet deed, doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat wanneer u tijdens datzelfde gehoor op het CGVS gevraagd wordt of uw familieleden ooit werden aangesproken in verband met uw werkzaamheden, u verklaart hier geen idee van te hebben. Ze zouden u dit niet hebben verteld. Als u er dan mee wordt geconfronteerd dat u eerder had gezegd dat uw vader wel degelijk werd aangesproken, onder andere telefonisch, zegt u dit niet meer te weten. Als u eraan herinnerd wordt dat u voordien aanhaalde dat uw ouders dagelijks werden bedreigd, verklaart u dat dit niet dagelijks was, maar slechts één keer en dat u er niets meer over weet. Dan zegt u dat het zou kunnen dat uw vader één keer door iemand van de wijk of van ergens anders werd aangesproken, u weet echter niet of dit vaak gebeurde of niet (CGVS-1 p.6, CGVS-6 p.14). Zulke incoherente verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Wat betreft de voorgehouden dreigbrief kan er allereerst worden vastgesteld dat u deze brief niet kunt voorleggen. Uw bewering dat uw werkgever de dreigbrief onmiddellijk in de vernietigingsmachine stopte na de vertaling ervan is weinig aannemelijk gezien de gevolgen die dergelijke dreigbrieven voor het bedrijf konden hebben aangezien u klaarblijkelijk werd gevraagd om mee te werken met een terroristische organisatie ten nadele van uw werkgever. In dit verband kan er eveneens worden opgemerkt dat de vaststelling dat u niet weet van wie de brief afkomstig was en dat u niet weet hoe u de brief moest beantwoorden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. U stelt immers dat u in de brief werd gevraagd om samen te werken en dat u werd gevraagd om de brief te beantwoorden. Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest mag er toch verwacht worden dat de groep met wie u diende samen te werken zich op enige wijze kenbaar zou hebben gemaakt en dat u op een of andere manier werd uitgelegd hoe u de brief diende te beantwoorden. Dient verder te worden opgemerkt dat de door u beweerde *modus operandi* van uw voorgehouden belagers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. U stelt immers dat u eerst een sms ontving waarin u werd aangemaand om te stoppen met uw werk en daarna een dreigbrief waarin u werd

gevraagd om met uw belagers samen te werken en hen toegang te verlenen tot de basis van de firma. Hoogst onlogisch aangezien dit iets is wat u natuurlijk enkel had kunnen doen indien u nog werkzaam was voor de firma (CGVS-6 p. 12-13).

Wat betreft de voorgehouden ontvoering van uw broer moet er allereerst worden opgemerkt dat u geen idee blijkt te hebben waarom of door wie uw broer ontvoerd werd (CGVS-6 p.5)(CGVS-6 p.15). Vervolgens moet er worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS nog verklaarde dat uw broer werd ontvoerd toen hij een beetje ziek was en zich wilde laten behandelen in een Amerikaans ziekenhuis in de Groen Zone. Hij zou toen besloten hebben om zich op eigen houtje naar de hoofdzetel van de firma te begeven maar zou daar nooit aangekomen zijn. Dat vernam u toen u naar de hoofdzetel belde. Sindsdien zou u niets meer over hem hebben vernomen (CGVS-1 p.6). Tijdens uw gehoor op het CGVS op 19 maart 2012 verklaart u evenwel plots dat uw broer werd ontvoerd toen hij verlof had en op weg naar huis was. Later tijdens hetzelfde gehoor stelt u plots dat uw broer in de wijk Ghazaliya werd ontvoerd toen hij onderweg was naar zijn kazerne. U past uw verklaringen hierna onmiddellijk aan en stelt dat hij onderweg was naar huis. Gevraagd wat u nu precies bedoelt stelt u dat u niet weet waar hij werd ontvoerd maar dat hij onderweg was naar huis. Hij zou daar nooit aangekomen zijn. Dat vernam u toen u naar huis belde (CGVS-6 p.5)(CGVS-6 p. 15). Bovenstaande vaststellingen betreffende uw verklaringen over de voorgehouden ontvoering van uw broer ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van deze voorgehouden gebeurtenis en die van uw algehele asielrelaas.

Verder verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS op 19 maart 2012 dat uw ouders werden doodgeschoten, maar weet u niet waar ze werden geraakt. Bovendien verklaart u niet te weten of er toen nog iets anders gebeurde dan een beschieting. U zegt enkel te hebben vernomen dat uw ouders werden vermoord en weet niet hoe dit gebeurde of waar ze werden begraven. U heeft zelfs nagelaten hiernaar te vragen (CGVS-6 p.6-7). U weet verder niet of er momenteel nog mensen in uw huis wonen. Volgens uw verklaringen zou alles in beslag zijn genomen, maar u weet niet door wie. Op het moment dat u ermee geconfronteerd werd dat u eerder aanhaalde dat er een ontploffing had plaatsgevonden in uw huis beaamde u dit. U weet echter niet wat deze explosie veroorzaakte, noch weet u wat het doelwit van deze aanslag was. Het enige wat u verklaart te weten is dat uw ouders stierven door de aanslag. Wanneer dan nogmaals gevraagd wordt of uw ouders stierven ten gevolge van de aanslag, verklaart u niet te weten of het door de aanslag was of door iets anders. Bovendien voegt u hier nog aan toe dat u niet meer weet wat u hier voordien over verklaarde aangezien het al vijf jaar geleden was (CGVS-6 p.15-16). Nochtans haalde u eerder aan dat de beschieting aan de oorzaak van hun dood lag en mag er worden verwacht dat een persoon doorheen de jaren gelijklopende verklaringen aflegt over de wijze waarop zijn ouders om het leven kwamen (CGVS-6 p.6). U hebt er daarenboven geen idee van of er een onderzoek werd opgestart om meer te weten te komen wat betreft de aanslag op uw ouders, noch hebt u hiernaar geïnformeerd. U hebt zelfs niet de moeite genomen te weten te komen wat in de overlijdensakte geschreven staat (CGVS-6 p.17). Dergelijke vaagheden en inconsistenties komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen uiteraard allerminst ten goede. Ook wat de voorgehouden moord op uw ouders betreft, hebt u overigens geen idee wie de daders zouden kunnen zijn. Bovendien hebt u niets gedaan om hier meer over te weten te komen (CGVS-6 p.6, 17).

Vervolgens kan nog opgemerkt worden dat wanneer u bij de aanvang van uw gehoor op 19 maart 2012 gewezen wordt op het belang van het eerlijk antwoorden op de gestelde vragen, u meteen repliceert door te stellen dat de procedure reeds lange tijd aansleept en dat u dus niet meer kunt weten wat u allemaal gezegd hebt (CGVS-6 p.2). Het lange verloop van uw asielprocedure is evenwel geen verschoningsgrond voor uw onwetendheden en vaagheden, noch voor de vastgestelde incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen. Immers, er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u bij machte bent om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtverhaal weer te geven, zeker wat de kernaspecten van uw asielrelaas betreft.

Dient opgemerkt te worden dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 24 januari 2013 reeds oordeelde dat de door het CGVS in haar beslissing van 15 mei 2012 aangehaalde elementen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees ondermijnden en dat u deze concrete elementen die de ongeloofwaardigheid van uw aangevoerde vrees voor vervolging vaststelden niet kon weerleggen. Verder stelde de Raad in datzelfde arrest dat u evenmin enig bewijs kon voorleggen dat u actueel omwille van uw voormalige tewerkstelling bij Falcon een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Bijgevolg concludeerde de Raad dat er niet kon worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie had.

Tijdens uw gehoor van 18 mei 2017 werd er tot slot een laatste maal gepeild naar uw actuele vrees bij een eventuele terugkeer naar Irak. U verklaarde nog steeds vervolging te vrezen omwille van uw tewerkstelling bij Falcon. U bracht evenwel geen nieuwe of bijkomende elementen aan die er op zouden kunnen wijzen dat u daadwerkelijk vervolging dient te vrezen van wie of om welke reden dan ook (CGVS-7, p.5, 6).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren omwille van uw voormalige werkzaamheden voor de veiligheidsfirma Falcon, of dat u er omwille van deze werkzaamheden een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neerlegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Immers, daar de door u neergelegde documenten allen uitgereikt zijn op naam van X maar u geen enkel identiteitsdocument aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk de persoon bent op wiens naam deze overige stukken werden uitgereikt, kan er niet worden geconcludeerd dat deze documenten daadwerkelijk aan u toebehooren. Vervolgens moet er worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten beperkt is aangezien alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Bovendien dienen documenten gepaard te gaan met geloofwaardige verklaring, wat hier niet het geval is, en volstaan documenten op zich niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de tewerkstellingsbadge van Falcon moet er worden opgemerkt dat deze geen enkel beveiligingsmechanisme bevat. De echtheid van deze badge kan dan ook geenszins verzekerd worden. De foto's van uw werkzaamheden bij Falcon zeggen niets over de plaats of het tijdstip waarop deze werkzaamheden zich afspeelden. De aanbevelingsbrief die u voorlegt van de Falcon Group werd ondertekend door Gary Gavender, directeur van Falcon Erbil in Noord-Irak. U herinnert zich echter niet meer hoe de persoon die deze brief schreef, heette. U verklaart wel dat het iemand was met wie uzelf hebt gewerkt, en dat hij bovendien de baas was van de locatie (CGVS-6 p.8). Indien u daadwerkelijk de persoon bent die vermeld wordt in de aanbevelingsbrief, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in staat bent om de volledige naam op te geven van de verantwoordelijke met wie u gedurende drie jaar zou hebben samengewerkt en die een dergelijk lovende aanbevelingsbrief schrijft. Wat er ook van moge zijn, geen van deze documenten toont aan dat u omwille van uw werkzaamheden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u omwille van uw werkzaamheden een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dit geldt eveneens voor het mailverkeer tussen Cedoca en Falcon van januari 2009. In deze communicatie stelt de heer Gavender Gary H, directeur van de Falcon Security group, dat een zekere X I. G. M. van 1 april 2004 tot 24 mei 2007 voor de Falcon group werkte in Bagdad en de organisatie verliet omwille van bedreigingen ten gevolge van zijn werk. Dient allereerst opnieuw te worden opgemerkt dat het CGVS niet beschikt over documenten die uw werkelijke identiteit bevestigen en er bijgevolg niet geconcludeerd kan worden dat deze communicatie over uw persoon gaat. Bovendien mag er worden opgemerkt dat uw beweerde voormalige werkgever enkel stelt dat hij uit verslagen begreep dat deze persoon de firma verlaten zou hebben omdat hij bedreigd werd omwille van zijn werkzaamheden. Dit is een wel zeer summiere en vage omschrijving gezien uw asielrelaas. U beweert immers dat u een dreig-sms en een dreigbrief ontving. U stelt verder dat uw broer, die nota bene ook werkzaam zou zijn geweest voor Falcon, ontvoerd werd en uw ouders om het leven werden gebracht. Deze communicatie is dan ook niet van die aard dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u aangevoerde asielrelaas kan weerleggen. Bovendien toont ze op geen enkele wijze aan dat deze persoon actueel nog nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van zijn voormalige werkzaamheden.

Wat de overlijdensaktes van uw ouders betreft, kan worden opgemerkt dat de inhoud ervan niet strookt met de verklaringen die u hebt afgelegd op de zetel van het CGVS. Zo staat op de overlijdensakte van uw moeder vermeld dat ze geboren zou zijn in Bagdad, terwijl ze volgens uw verklaringen afkomstig is van Kirkuk (CGVS-6 p.3). Voorts blijkt uit deze overlijdensaktes dat uw ouders naar het Al Kindy ziekenhuis zijn gebracht. U gevraagd van welk ziekenhuis deze overlijdensaktes afkomstig waren, gaf u tijdens uw gehoor van 20 november 2008 vreemd genoeg aan dat niet te weten, maar ook dat u dacht

dat dit het Armoek (sic!) ziekenhuis of het ziekenhuis Tob Adli was (CGVS-4 p. 3). Ook tijdens uw gehoor van 19 maart 2012 verwees u niet naar het Al Kindy ziekenhuis (CGVS-6, p. 7). Het is zeer merkwaardig dat u niet zou weten naar welk ziekenhuis uw ouders gebracht werden. Het is bovendien niet ernstig te noemen dat u niet in staat blijkt te zijn een minimale toelichting te verschaffen bij de door u ter zitting neergelegde overlijdensakten (CGVS-4 p. 3). Hiernaar gevraagd stelt u niet te kunnen lezen. Wanneer u er evenwel op gewezen wordt dat dit geen aannemelijke verklaring kan zijn voor uw onwetendheid met betrekking tot het overlijden van uw ouders en dat u dergelijke vragen toch kan stellen aan uw advocaat die de akten had laten vertalen, gaf u plots aan dat u wel zou gevraagd hebben aan de vertaler van de documenten waar en wanneer uw ouders gestorven zouden zijn (CGVS-4 p. 3). Het feit dat u echter meermaals expliciet toegaf dat u niet gevraagd had naar de inhoud van de documenten, wijst op een gebrek aan belangstelling en niet op een gebrek aan scholing.

Uit de hierboven aangehaalde vage verklaringen met betrekking tot het lot van uw ouders blijkt dat u zelf geen enkele nuttige poging ondernomen heeft om zich te bevragen naar waar uw ouders begraven zijn, en in welke omstandigheden zij gestorven zijn. Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat u zich beperkt tot het neerleggen van deze overlijdensakten, maar geen verdere toelichtingen kan verschaffen over de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zich verder te informeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de

periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder uitgebreid.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel luidt als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering odfdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 15 september 2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden; c) De motivering odfdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts odfdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een odfdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Verzoeker is van oordeel dat het CGVS in haar beslissing van 15 september 2017 afbreuk doet aan de motiveringsplicht.

De beslissing van het CGVS herneemt inhoudelijk voor een groot deel de beslissing die voorheen reeds was genomen en vult deze aan met een aantal elementen op basis waarvan het CGVS van oordeel is dat er geen sprake kan zijn van subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker.

Dit betekent onder andere dat het CGVS nog steeds twijfelt aan de identiteit van verzoeker en dat zij eigenlijk van mening zijn dat verzoeker niet afkomstig van Bagdad in Irak.

Het CGVS blijft zelfs stellen dat dat: "de bewijswaarde van Iraakse documenten beperkt is aangezien alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn."

Verzoeker geeft aan dat op basis van deze stelling van het CGVS dat het a priori onmogelijk is voor een Iraakees om enig stuk aan te wenden om zijn verklaring te ondersteunen. Op basis van deze argumentatie is er een vrijgeleide opgebouwd voor de CVGS om telkens naar goeddunken te oordelen of stukken vals zijn of niet, zonder dat er enig document door verzoeker kan worden voorgelegd om het tegendeel te bewijzen.

Elk document dat de identiteit van verzoeker zou kunnen bewijzen zal afkomstig dienen te zijn van Irak en de stelling van het CGVS dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn, zal opnieuw worden gehanteerd om de echtheid van het stuk af te wijzen.

Het CGVS herhaalt haar standpunt dat verzoeker op geen enkele wijze zijn identiteit kan bewijzen in het kader van het asielrelaas en dit omdat de identiteitskaart van verzoeker vals zou zijn. Verzoeker betwist dit met klem. De andere bijgebrachte stukken door verzoeker in het dossier zouden ook niet van die aard zijn om de identiteit van verzoeker te kunnen bevestigen.

Alhoewel het CGVS de identiteit van verzoeker volledig betwist en stelt dat verzoeker niet van Bagdad afkomstig zou zijn maar eerder uit het Noorden van Irak afkomstig en een Koerdische achtergrond zou hebben, gaat ze toch over tot de analyse van de regio Bagdad om te kunnen bepalen of verzoeker al dan niet zou kunnen terug vallen op de subsidiaire bescherming.

Bovenstaande houding van het CGVS waarbij er eerst uitvoerig wordt geargumenteed dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonst en waarbij in het dossier verschillende malen is gewezen op het feit dat het CGVS van oordeel is dat verzoeker niet uit Bagdad afkomstig is maar eerder uit het Noorden van Irak en waarna men in het kader van het onderzoek naar de subsidiair bescherming toch terugvalt op de regio Bagdad is tegenstrijdig. De tegenstrijdigheid van het CGVS in haar beslissing ondermijnt de draagkracht van haar beslissing en stelt haar motivering op de helling.

In het arrest van de RvV van 22 januari 2013 is duidelijk aangegeven dat de tewerkstelling van verzoeker voor het Amerikaanse bedrijf FALCON bewezen is en dat uit de communicatie met de voormalige werkgever van verzoeker duidelijk blijkt dat de belangen tussen de werkgever en verzoeker niet gelijk lopen en dat aan de verklaringen van de werkgever duidelijk geloof kan worden gehecht.

Verzoeker stelt zich de vraag waarom het CGVS niet het initiatief heeft genomen om de verschillende foto's waarop verzoeker zichtbaar tewerkgesteld was bij de firma FALCON niet heeft overgemaakt aan de voormalige werkgever van verzoeker ter identificatie. Dit had het hele standpunt van het CGVS in dit dossier kunnen beïnvloeden.

Bovendien is het zo dat indien verzoeker niet eerlijk zou zijn geweest over zijn identiteit, hij ook geen foto's zou voorleggen waarmee het enorm gemakkelijk zijn om de identiteit na te gaan bij zijn voormalige werkgever.

Gedurende de periodes van inactiviteit van het CGVS namelijk na het interview in november 2008 tot aan 2012 en van 2013 tot 2017 heeft het CGVS geen enkele stap genomen of geen enkele maatregel genomen om het dossier van verzoeker verder te bestuderen.

Na het laatste interview in mei 2017 heeft het CGVS dit ook uitdrukkelijk bevestigd aan verzoeker.

Vervolgens herhaalt het CGVS in haar beslissing van 15 september 2017 de argumentatie die men reeds weerhield bij haar voorgaande beslissing omtrent het niet erkennen van verzoeker als vluchteling.

Verzoeker is het nog steeds niet eens met het standpunt van het CGVS en merkt op dat het CGVS niet de noodzakelijke onderzoeksmaatregelen heeft ondernomen om het relaas van verzoeker te kunnen nagaan. Men heeft zich blind gestaart op valsheid van de identiteitskaart van verzoeker en heeft geen aandacht geschonken aan de andere elementen die verzoeker in het dossier aanbracht.

Het CGVS werpt dan voornamelijk een aantal punten waarin verzoeker een tegenstrijdige of een andere verklaring zou hebben afgelegd dan bij zijn eerste interview. Verzoeker is van oordeel dat dit standpunt van het CGVS niet klopt.

De aangehaalde punten zijn allemaal terug te halen naar een door het CGVS genoemde 6de interview. Dit interview heeft plaatsgevonden in 2012 met name 5 jaar na de feiten die de aanleiding zijn geweest voor de vlucht van verzoeker uit Irak.

De periode tussen 2008 en 2012 heeft het CGVS geen onderzoek meer geleverd naar het dossier van verzoeker en er is pas actie gekomen van het CGVS nadat verzoeker zelf een regularisatie aanvraag heeft ingediend omwille van de lange asielprocedure.

De mentale toestand van verzoeker was na 5 jaar onzekerheid over zijn verblijfssituatie enorm verslechterd. Bovendien heeft de verwerking van het overlijden van zijn ouders en zijn broer een enorme emotionele en psychische impact gehad op verzoeker.

Veel van de elementen die in vraag worden gesteld door het CGVS hebben betrekking op informatie over gebeurtenissen die verzoeker zelf niet persoonlijk heeft meegedeeld maar wat hem nadien werd verteld door zijn familieleden of anderen. Hieronder valt onder andere de ontvoering van zijn broer, de dreigementen die zijn ouders hebben ontvangen, het moment dat zijn ouders zijn omgebracht.

CGVS heeft zich in haar vraagstelling en beoordeling gebaseerd op de vermeende tegenstrijdigheden die verzoeker zou hebben meegedeeld over details van gebeurtenissen waarbij verzoeker zelf niet aanwezig was.

Gebeurtenissen, die je zelf niet persoonlijk hebt meegemaakt en waarbij je de informatie hebt ontvangen vanuit andere bronnen, op een gedetailleerde wijze weergeven, is niet evident. Bovendien houdt men hierbij opnieuw geen rekening met het feit dat verzoeker af en toe nog contact heeft gehad (met bijvoorbeeld zijn zus) en waarbij er af en toe opnieuw werd gesproken over de feiten waardoor de juiste draagwijdte van de verkregen informatie in perspectief wordt gezet. Te meer nu dat de termijn tussen de beide interviews die het CGVS vergelijkt 4 jaar in bedraagt.

Het CGVS houdt in haar beoordeling met bovenstaande logische elementen op geen enkele manier rekening. Ook wanneer verzoeker hier een opmerking over maakt wordt bij de beoordeling geen marge gebruikt bij de interpretatie en toetsing van wat verzoeker heeft meegedeeld.

Indien het CGVS haar werk op een correcte manier had opgevolgd en onmiddellijk na het arrest van de RvV het dossier behandeld zou dit in geen geval hebben geleid tot de door het CGVS vermeende discrepantie van antwoorden.

Uit de aangebrachte stukken kan men weldegelijk opmaken dat verzoeker is gevlucht omwille van het imminente gevaar voor zijn leven en bovendien is het gevaar nog steeds op vandaag aanwezig in hoofde van verzoeker.

Tijdens het laatste interview heeft verzoeker duidelijk aangegeven dat zijn overlevende familieleden (waaronder verzoeker zijn zus) zich hebben gevestigd in Noorden van Irak omwille van de onveilige situatie in Bagdad. Verder blijft hij benadrukken dat hij ondertussen meer dan tien jaar in België zit met een onzekere verblijfssituatie en dat hij zelfs werd uitgenodigd door het Amerikaanse bedrijf Falcon om terug te komen naar Bagdad om daar een visum te krijgen om naar Amerika te reizen in het jaar 2011.

Verzoeker kon het niet riskeren om terug te keren naar Bagdad, de visumprocedure zou minstens 3 maanden duren en hij maakt duidelijk dat hij deze termijn niet zou overleven indien hij naar Irak zou terugkeren.

Vervolgens is de beslissing niet afdoende gemotiveerd aangezien verzoeker tijdens het laatste interview duidelijk heeft aangegeven dat hij geen familieleden meer heeft in Bagdad en dat indien hij zou moeten terugkeren naar Irak, hij naar het noorden van Irak dient terug te keren. De enige familieleden die verzoeker nog heeft in Irak zijn alle voor hun eigen veiligheid verhuisd naar de regio Arbil.

Alhoewel het CGVS duidelijk op de hoogte was van deze informatie heeft ze nagelaten enig onderzoek te verrichten naar de veiligheidssituatie in het Noorden van Irak om te beoordelen of het wel veilig genoeg was voor verzoeker om terug te keren naar Irak. De persoonlijke omstandigheden van verzoeker werden niet op een grondige wijze bestudeerd. Verzoeker brengt een kopie van de identiteitskaart van zijn zus bij waaruit blijkt dat ze woonachtig is in de regio Arbil.

1.1.3. Verder is verzoeker van oordeel dat het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid en zorgvuldigheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Tot slot is verzoeker van oordeel dat de grondwettelijke beginselen van artikelen 10 en 11 van gelijkheid en non-discriminatiebeginsel eveneens zijn geschonden.

1.1.4. In casu is de bestreden beslissing van 15 september 2017 op een niet-redelijke wijze is gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Nadat de RvV in januari 2013 de beslissing van het CGVS heeft vernietigd en het dossier terug is overgemaakt aan het CGYS, heeft verzoeker tot mei 2017 moeten wachten op enige actie van het CGVS.

Het CGVS heeft tijdens het laatste interview erkend dat verzoeker allerlei stappen heeft gezet om actie te krijgen in het dossier: zo is verschillende malen contact opgenomen met het CGVS om een standpunt te krijgen over het tijdsverloop, is verzoeker ter plaatse geweest om informatie te krijgen over het dossier, zijn verzoeken ingediend tot inzage van het dossier en zijn er verzoeken ingediend om een afspraak te krijgen met de dossier verantwoordelijk. Op al deze acties heeft de CGYS nooit enige reactie gegeven. Het is pas nadat er contact is opgenomen geweest met de ombudsdienst dat verzoeker een uitnodiging kreeg om opnieuw verhoord te worden.

Bovenstaande punten zijn nooit betwist geweest door het CGVS

Tijdens het verhoor heeft verzoeker verschillende malen gevraagd waarom het zo lang duurde voor het CGVS om het dossier te behandelen en het CGVS heeft bevestigd dat er geen reden is om de termijn te verantwoorden. Dat het dossier al die jaren heeft stil gelegen en dat er geen enkel onderzoek meer is gebeurd naar de situatie van verzoeker.

Bovenstaande is een duidelijke schending van minstens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatie beginsel die grondwettelijk worden beschermd. Dit blijkt te meer uit de beslissing van het CGVS van 15 september 2017. De beslissing heeft inhoudelijk mbt het onderzoek van het asielrelaas van verzoeker geen enkel bijkomend element opgenomen.

Het enige wat het CGVS heeft gedaan is een beoordeling toegevoegd over de veiligheidssituatie in Bagdad in Irak (en dit terwijl het CGVS niet eens gelooft dat verzoeker van Bagdad zou afkomstig zijn).

Het feit dat er zonder enige reden jarenlang geen stappen zijn ondernomen in het dossier heeft verregaande gevolgen voor de situatie van verzoeker. De beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak kon reeds in 2013 gebeuren waarbij het CGVS op dat moment zou hebben geoordeeld dat verzoeker in aanmerking zou komen voor het subsidiair beschermingsstatuut. Verzoeker heeft verschillende personen in zijn omgeving die hij tijdens zijn verblijf in het asielcentrum heeft leren kennen en die eveneens afkomstig waren uit Irak. Alle betrokkenen hebben destijds subsidiaire bescherming gekregen.

Het is duidelijk dat in casu het CGVS een ongelijke manier van behandeling heeft voorzien voor personen die zich in dezelfde omstandigheden bevonden en dit zonder dat hiervoor enige objectieve reden aantoonbaar is. Integendeel het CGVS heeft uitdrukkelijk bevestigd dat het dossier gedurende al die jaren (2008 - 2012 en 2013-2017) gewoon heeft stilgelegen.

Bovenstaande vaststellingen geven ook duidelijk aan dat de bepalingen van het artikel 3 EVRM zijn geschonden. Het feit dat er zonder enige redenen zoveel jaren zijn moeten verlopen waarbij verzoeker volledig in het ongewisse bleef over zijn verblijfssituatie. Het feit dat het CGVS op geen enkele wijze verzoeker wilde informeren over de toestand van zijn dossier. Dat verzoeker pas reactie kreeg van het CGVS nadat hij zelf een regularisatie aanvraag heeft ingediend en nadien nadat hij zelf de ombudsdienst heeft ingeschakeld. Het feit dat het CGVS zijn beslissing van 2012 op inhoudelijke wijze op geen enkele manier heeft gewijzigd en zich enkel heeft beperkt tot toevoegen van de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van een onderzoek naar de subsidiaire bescherming.

Verzoeker heeft de afgelopen tien jaar zich maandelijks moeten gaan aangeven bij de gemeente om een verlening te krijgen van zijn verblijfsrechten. Alhoewel verzoeker zijn best heeft gedaan om zich volledig te integreren in de maatschappij (hij spreekt de Nederlandse taal, tracht hier een sociaal leven op te bouwen,...) zorgde het feit dat hij telkens maar een verblijfsstatuut had van 1 maand ervoor dat het vinden van een tewerkstelling bij zonder moeilijk was. Hij heeft meermaals gesolliciteerd voor verschillende functies en zich aangemeld bij verschillende interims waar hij telkens de opmerking kreeg dat hij zelfs niet zal worden geregistreerd omwille van zijn onzeker situatie rond zijn verblijfsrecht.

Verzoeker is van oordeel dat bovenstaande een onmenselijke handeling is die niet te verantwoorden is in het kader van artikel 3 EVRM.

1.1.5. In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker - rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet - niet op een correcte manier werd bejegend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 1980 bepaalt:

"De subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) Ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dat het de taak is van het CGVS om geval per geval te oordelen of er sprake is van een gewapend conflict.

Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend, doch zijn verhaal werd niet geloofwaardig geacht. Het CGVS is niet overtuigd van de identiteit van verzoeker en doet in het kader van het onderzoek naar de veiligheidssituatie onder de Subsidiaire Bescherming een onderzoek naar de stad Bagdad Irak en dit alhoewel verzoeker verschillende malen tijdens het laatste interview heeft aangegeven dat indien hij zou moeten terugkeren naar Irak hij naar het Noorden van Irak dient te trekken omwille van het feit dat de overlevende familieleden van verzoeker in het Noorden van Irak zijn gevestigd.

Op geen enkele wijze gaat het CGVS aan de slag met deze informatie en in de beslissing is op geen enkele wijze een analyse geweest van de veiligheidssituatie in het Noorden van Irak.

De veiligheidssituatie in het Noorden van Irak dient beoordeeld te worden in het kader van de subsidiaire bescherming. Verzoeker voegt stukken bij van het UHNCR en andere organisaties waaruit blijkt dat het gebied enorm conflictueus is en dat er nood is aan subsidiaire bescherming.

Vervolgens gaat het CGVS volledig voorbij aan het feit dat verzoeker tewerkgesteld was voor het Amerikaans veiligheidsbedrijf FALCON.

De analyse van de veiligheidssituatie van het CGVS voor de stad Bagdad heeft betrekking op de gewone burgers die in Bagdad woonachtig zijn. De bijkomende factor die mogelijks doorslaggevend zal zijn bij het bepalen van de risico's in hoofde van verzoeker, zijn tewerkstelling bij FALCON, wordt op geen enkele manier in beschouwing genomen door het CGVS.

De tewerkstelling zelf is voldoende bewezen aan de hand van de foto's en het e-mail verkeer dat er is geweest met de werkgever van verzoeker. Ook het tweede arrest van 2013 van de RW heeft aangegeven dat er geen redenen waren om te veronderstellen dat de werkgever van verzoeker leugenachtige verklaringen zou afleggen.

Bovendien is het feit dat de meeste collega's van verzoeker die bij Falcon hebben gewerkt in 2011 een visum hebben gekregen om zich in Amerika te gaan vestigen een duidelijk teken dat Falcon zelf de ernst van de situatie heeft ingeschat en waaruit blijkt dat het feit dat er een tewerkstelling is geweest voor een Amerikaanse bedrijf nog steeds enorm bepalend is voor de veiligheid van een specifieke persoon.

De beoordeling in het kader van de subsidiaire bescherming is veel te algemeen en houdt op verschillende vlakken geen rekening met de individuele elementen die bepalend zijn voor de situatie van verzoeker.

Tot slot is verzoeker het niet eens met het standpunt van het CGVS waarbij zij vaststelt dat er geen nood is aan bescherming voor de stad Bagdad. De verslagen die in het dossier zitten geven weldegelijk aan dat de situatie ernstig is, complex en dat er veel slachtoffers vallen.

1.1.6. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet, artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 48/3, 48/4 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 195, schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden, en te worden geoordeeld dat verzoeker recht heeft op het statuut van vluchteling/subsidiair beschermde."

2.2. Nota

In de nota repliceert de verwerende partij het volgende :

“2.1.1 Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, antwoordt verweerder dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de voormelde artikelen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘de Commissaris-generaal’), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2 Verweerder stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat er aan verzoekers asielrelaas geen geloof gehecht kan worden, en dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wettigen. Tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten op basis van de vaststelling dat (i) verzoeker de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van zijn identiteit gelet op de door hem neergelegde (ver)vals(t)e identiteitskaart, hetgeen tevens gevolgen had voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielverklaringen; (ii) verzoekers verklaringen aangaande de door hem voorgehouden problemen in Irak vaag, incoherent en ronduit afwijkend waren; (iii) de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘de Raad’) eerder reeds geoordeeld had dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig was en verzoeker geen nieuwe elementen aangereikt had die een ander licht werpen op deze beoordeling; en (iv) de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet konden herstellen. Gelet op het geheel van deze vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, is verweerder van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht tot de onaannemelijkheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten. Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3 Verweerder wenst te benadrukken dat de Raad in haar arrest met nr. 95.619 van 22 januari 2013 reeds heeft geoordeeld dat er niet kon worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève had. De Raad kwam tot deze conclusie op basis van de vaststelling dat verzoeker (i) een identiteitskaart had bijgebracht die blijkens onderzoek van de Federale Politie als niet-authentiek werd beoordeeld; (ii) nog daargelaten de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij Falcon, er geenszins in was geslaagd de concrete elementen in de toenmalige weigeringsbeslissing die de ongeloofwaardigheid van zijn aangevoerde vrees vaststelden, te weerleggen; en (iii) geen begin van bewijs had bijgebracht dat hij op dat moment omwille van zijn voormalige tewerkstelling een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Tegen het voormelde arrest werd geen annulatieberoep aangetekend bij de Raad van State, waardoor het arrest van de Raad kracht van gewijsde geniet. Het respect voor het gezag van gewijsde laat niet toe om punten in vraag te stellen die reeds werden beslecht door de Raad, onder voorbehoud van een nieuw element dat op zekere wijze kan aantonen dat de beslissing anders zou zijn geweest indien dit element te gepasten tijde ter kennis van de rechter zou zijn gebracht. Verzoeker heeft een dergelijk element niet aangebracht. In de bestreden beslissing werden, wat betreft verzoekers asielrelaas, de voormelde “concrete elementen” waarvan sprake in het arrest van 22 januari 2013 hernomen en aangevuld met enkele bijkomende vaststellingen aangaande verzoekers voorgehouden problemen voor zijn vlucht uit Irak, en werd opnieuw geoordeeld dat de door verzoeker neergelegde stukken en de door het CGVS verkregen informatie van Falcon de geloofwaardigheid van het relaas niet konden herstellen. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker geen andere, nieuwe elementen bijgebracht had die erop zouden kunnen wijzen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

2.4 Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, incoherenties en inconsistente verklaringen, argumenteert verzoeker dat deze voornamelijk betrekking hebben op zijn verklaringen

tijdens het gehoor van 19 maart 2012, i.e. vijf jaar na de feiten; dat zijn mentale toestand na vijf jaar onzekerheid over zijn verblijfssituatie “enorm verslechterd” was en ook het overlijden van zijn ouders en zijn broer een “enorme emotionele en psychische impact” hebben gehad; dat veel vaststellingen betrekking hebben op (details van) gebeurtenissen waarbij hij niet aanwezig was en dat het niet evident is over dergelijke feiten gedetailleerde verklaringen af te leggen; en dat in de periode voorafgaand aan het gehoor in maart 2012 verzoeker nog contact had gehad met zijn verwanten in Irak waardoor “de juiste draagwijdte van de verkregen informatie in perspectief wordt gezet”.

2.4.1 Verweerder stelt vast dat het grootste deel van de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, incoherenties en inconsistenties reeds opgenomen werden in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 mei 2012, waartegen verzoeker beroep aantekende op 14 juni 2012. Reeds in het kader van dit beroep werd het lange tijdsverloop aangehaald ter verklaring van tegenstrijdigheden of vage verklaringen. Echter, zoals eerder reeds aangehaald, oordeelde de Raad, hierbij ook verzoekers argumenten in overweging nemende, in haar arrest met nr. 95.619 van 22 januari 2013 dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Het lange tijdsverloop aan sich kan bijgevolg niet aangenomen worden als verschoning voor de vastgestelde incoherenties, vaagheden en inconsistenties.

Waar verzoeker verwijst naar zijn mentale toestand, stelt verweerder vast dat verzoeker deze op geen enkele wijze objectief staft. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou hebben weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Wat betreft het herinneren van gebeurtenissen waarbij verzoeker zelf niet aanwezig was, merkt verweerder op dat de betwiste vaststellingen betrekking hebben op kernelementen van zijn relaas, zoals de bedreigingen geuit tegenover zijn familie, de ontvoering van zijn broer en de moord op zijn ouders. Gelet op de relevantie van deze feiten voor het asielrelaas van verzoeker, mag verwacht worden dat verzoeker ernstige inspanningen zou leveren om zich hierover afdoende te informeren, en dat hij consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de kern van deze feiten. Aangaande verzoekers stelling dat hij in de loop der jaren contacten zou hebben gehad, o.a. met zijn zus, waardoor de “juiste draagwijdte van de verkregen informatie in perspectief” dient te worden gezet, stelt verweerder vast dat verzoeker zich beperkt tot een zeer vage stelling, waarbij hij nalaat te duiden welke vaststellingen in de bestreden beslissing hiermee geïllustreerd worden en op welke wijze deze incorrect zouden zijn.

2.5 Verzoeker stelt verder dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de motivering van een eerdere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus herneemt en deze aangevuld heeft met een aantal elementen op basis waarvan werd besloten dat de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend. Nog volgens verzoeker zou dit inhouden dat nog steeds geen geloof wordt gehecht aan verzoekers identiteit en verklaarde afkomst uit Bagdad; en heeft de Commissaris-generaal zich blindgestaard op de valsheid van de identiteitskaart van verzoeker en geen aandacht besteed aan de andere door verzoeker aangebrachte elementen. Verzoeker argumenteert tevens dat de stelling van de Commissaris-generaal dat de bewijswaarde van Iraakse documenten beperkt is gezien alle Iraakse documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn, betekent dat het a priori onmogelijk is voor een Iraakees om enig stuk aan te wenden om zijn verklaring te ondersteunen.

2.5.1 Vooreerst merkt verweerder op dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing geenszins blindgestaard heeft op de valsheid van de identiteitskaart. Zoals eerder reeds aangehaald, werd tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas besloten omwille van verschillende vaststellingen, dewelke als geheel dienen te worden gelezen.

2.5.2 Aangaande de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, antwoordt verweerder dat de Commissaris-generaal niet a priori elke bewijswaarde aan eender welk Iraaks (identiteits)document ontzegt. Echter, uit de op het CGVS beschikbare en aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt wel dat de bewijswaarde ervan relatief is, waardoor dergelijke stukken gepaard dienen te gaan van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Verweerder wijst hierbij op het feit dat verzoeker bij confrontatie met het resultaat van het politieonderzoek, steeds volhard dat het om een authentiek document zou gaan (CGVS gehoorverslag d.d.19/03/2012, p.19-20; verzoekschrift d.d.14/06/2012, p.4). Tot op heden heeft verzoeker geen afdoende verklaring geboden voor de vaststellingen van de Federale Politie. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de Commissaris-generaal de neergelegde identiteitskaart verkeerd heeft beoordeeld. Tevens kon de Commissaris-generaal met rede argumenteren dat het neerleggen van een (ver)vals(t) identiteitsdocument afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.5.3 In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om aan te tonen dat hij werkelijk Ali I. G. M. (of G. M. Ali I.) is aangezien uit onderzoek door de Federale Politie is gebleken dat het enige door hem neergelegde identiteitsdocument (de identiteitskaart) (ver)vals(t) is. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing echter niet langer betwist dat verzoeker uit Bagdad afkomstig is, of dat de stad minstens als zijn laatste verblijfplaats in het land van

herkomst dient te worden beschouwd. Het feit dat verzoeker er niet in is geslaagd te overtuigen dat hij werkelijk X (of G. M. Ali I.) is, betekent niet zonder meer dat ook verzoekers voorgehouden herkomst uit Bagdad ongeloofwaardig is.

2.5.4 Waar verzoeker ten slotte nog aanvoert dat de Commissaris-generaal ervoor kon opteren om de door hem neergelegde foto's waarop hij afgebeeld zou staan als werknemer van de firma Falcon over te maken aan de voormalige werkgever van verzoeker om op die manier de twijfels over zijn identiteit weg te nemen, benadrukt verweerder dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.6 Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als voormalig werknemer van een Amerikaans veiligheidsbedrijf, merkt verweerder op dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet voldoende is om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Een dergelijke vrees of een dergelijk risico dient steeds in concreto aangetoond te worden. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing en op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag in het arrest van de Raad van 22 januari 2013, slaagt verzoeker hier niet in.

2.7 Verzoeker roept de schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het gelijkheids- en het nondiscriminatiebeginsel in omwille van de lange behandelingsduur van zijn asielaanvraag.

2.7.1 Verweerder merkt vooreerst op dat er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel bestaat dat de Commissaris-generaal toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De duur van de asielprocedure an sich is niet relevant voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd. De lange duur van behandeling van een asielaanvraag kan relevant zijn voor de toekenning van een verblijfsrecht op humanitaire gronden, maar de Commissaris-generaal noch de Raad hebben in dit verband een bevoegdheid.

2.7.2 Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verwijzing naar het vroegere beleid van de Commissaris-generaal is onvoldoende om een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel aan te tonen aangezien elk dossier op zijn eigen merites en aan de hand van de actuele informatie dient te worden beoordeeld.

2.7.3 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker meermaals werd gehoord en de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen, en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.7.5 Aangaande verzoekers stelling dat de wijze waarop zijn asielaanvraag behandeld werd en de gevolgen die dit had op verzoekers leven in België een schending vormen van artikel 3 EVRM, merkt verweerder op dat het voorwerp van de huidige beroepsprocedure de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 september 2017 is. Er bestaat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel dat de Commissaris-generaal toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van de gevolgen die de lange duur van de asielprocedure op verzoeker zouden hebben gehad. Indien

verzoeker van oordeel is dat hij door de Belgische asielinstanties onmenselijk behandeld is in de zin van de bepalingen van artikel 3 EVRM, dient hij zich hiervoor te wenden tot de geijkte procedure.

2.8 Verzoeker stelt ten slotte nog dat hij tijdens het laatste gehoor op het CGVS duidelijk aangegeven heeft dat zijn overlevende familieleden zich hebben gevestigd in Noord-Irak; dat hij geen familieleden meer heeft in Bagdad; en dat hij, indien hij zou moeten terugkeren naar Irak, dit naar het noorden van het land zou zijn. Volgens verzoeker zou de Commissaris-generaal nagelaten hebben hiermee rekening te houden en geen onderzoek verricht hebben naar de veiligheidssituatie in het noorden van Irak.

2.8.1 Verweerder merkt op dat verzoeker tijdens het gehoor op 18 mei 2017 weliswaar heeft aangegeven dat zijn "familie" naar Erbil verhuisd was in 2008, maar toen hem werd gevraagd om welke familieleden het ging, gaf verzoeker enkel aan dat het om familieleden langs moederskant ging met wie hij geen nauwe band heeft.

Hierbij had hij tevens aangegeven dat het niet de bedoeling was dat hij naar hen zou gaan. Voorts gaf hij aan geen naaste familie te hebben waar hij naartoe kon gaan. (CGVS gehoorverslag d.d.18/05/2017, p.4) Uit verzoekers verklaringen tijdens dit gehoor blijkt niet eenduidig dat hij bij een eventuele terugkeer naar Irak, naar het noorden van het land zou reizen. Het loutere feit dat verzoekers familieleden in Noord-Irak zouden verblijven, is overigens onvoldoende om verzoekers nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen ten aanzien van Noord-Irak. Verzoeker antwoordde overigens tijdens dit gehoor bevestigend op de vraag of hij een Irakees van Arabische origine was, geboren en getogen in Bagdad. (CGVS gehoorverslag d.d.18/05/2017, p.4) Bijgevolg beoordeelde de Commissaris-generaal terecht de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 §2 c) Vw. ten overstaan van Bagdad. Aangaande de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van de persoon waarvan verzoeker beweert dat het zijn zus betreft, stelt verweerder vast dat er geen voor eensluidend verklaarde vertaling werd toegevoegd. Wat er ook van zij, zelfs indien verzoekers zus heden in Erbil woonachtig zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de Commissaris-generaal terecht de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 §2 c) Vw. ten overstaan van Bagdad heeft beoordeeld."

De verwerende partij voegt bij haar nota een actualisatie toe van de informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad (COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017), en komt, na een uitgebreide analyse, tot de conclusie dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Nieuwe elementen

Op 24 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota met de volgende nieuwe elementen geworden: de 'COI Focus' "Irak: De actuele Veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.4. Bevoegdheid

2.4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.4.2. Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoekers' asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Voorafgaandelijk

2.4.3.1. Verzoeker is van oordeel dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 10 en 11 van de grondwet en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden omdat, na de vernietiging van de beslissing van 14 mei 2012 in 2013 door de RvV, hij tot mei 2017 heeft moeten wachten op enige actie van de verwerende partij, dat hij verschillende keren contact heeft genomen met de verwerende partij om een standpunt te krijgen over het tijdsverloop, ter plaatse is geweest om informatie te krijgen over het dossier, verzoeken heeft ingediend tot inzage van het dossier en verzoeken om een afspraak te krijgen met de dossierverantwoordelijke. Op al deze acties heeft de verwerende partij nooit enige reactie gegeven. Het is pas nadat er contact is geweest met de ombudsdienst dat verzoeker een uitnodiging kreeg om opnieuw verhoord te worden; Tijdens het gehoor heeft de dossierbehandelaar van de verwerende partij bevestigd dat er geen reden is om de lange termijn te verantwoorden. Het feit dat er zonder enige reden jarenlang geen stappen zijn ondernomen in het dossier heeft verregaande gevolgen voor de situatie van verzoeker. De beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak kon reeds in 2013 gebeuren waarbij de verwerende partij op dat ogenblik zou hebben geoordeeld dat verzoeker in aanmerking zou komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut, zoals verschillende personen die hij destijds in het asielcentrum heeft leren kennen. De verwerende partij heeft dus een ongelijke behandeling voorzien voor personen die zich in dezelfde omstandigheden bevonden zonder enige objectief aantoonbare reden.

Verzoeker wijst op het feit dat er zonder enige reden zoveel jaren zijn verlopen waarbij hij in het ongewisse bleef over zijn verblijfssituatie, met alle gevolgen vandien ook op het vlak van zijn integratie die werd bemoeilijkt, en dat dit een onmenselijke behandeling is die niet te verantwoorden is in het kader van artikel 3 van het EVRM.

2.4.3.2. Hoewel de Raad begrip kan opbrengen voor het standpunt van verzoeker, kan deze grief in casu niet dienstig worden aangebracht. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, op grond van de individuele situatie van de verzoeker en in het licht van de actuele situatie in het land van herkomst. Dat in het verleden personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen, en verzoekers dossier niet dezelfde afwikkeling heeft gekend, kan derhalve niet worden betrokken bij de beoordeling, hic et nunc, ervan, ook omdat er geen wettelijk bepaalde beslissingstermijn is voorzien. Overigens moet worden vastgesteld dat verzoeker gedurende de loop van de procedure bescherming heeft genoten tegen een gedwongen terugkeer en dus ook tegen het eventuele onheil dat hem te wachten stond omwille van de toenmalige algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst.

Dat verzoekers verblijfssituatie sedert het moment dat hij zijn aanvraag indiende gedurende de hele tijd precair en onzeker is gebleven, met alle gevolgen vandien, is te betreuren, maar er is de Raad geen enkele bepaling of beginsel gekend dat toelaat een vreemdeling internationale bescherming toe te kennen louter omdat zijn verzoek daartoe niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 18 juni 2001 nr. 96.570, RvS 23 november 2004, nr. 137.527).

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die de verzoeken kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de verzoeken wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.6.2. Beoordeling

De Raad stelt vast dat in zijn vernietigingsarrest nr. 95 619 van 22 januari 2013, gericht tegen de beslissing van 14 mei 2012 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, de Raad reeds heeft vastgesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dit op grond van de volgende redenen:

“Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling bij Falcon, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op generlei wijze de concrete elementen weerlegt die de ongeloofwaardigheid van zijn aangevoerde vrees voor vervolging vaststellen, in casu (i) de vaststelling dat hij zeer laatijdig melding maakt van persoonlijke bedreigingen (ii) de incoherente verklaringen inzake de bedreigingen die zijn ouders ontvingen (iii) de vaagheid van zijn verklaringen inzake het antwoord op de dreigbrief en de ontvoering van zijn broer (iv) de onwetendheid inzake de doodsoorzaak van zijn ouders en hun begraafplaats en het gebrek aan initiatief om zich dienaangaande in te lichten; dit klemmt des te meer omwille van de door hem bijgebrachte overlijdensdocumenten en waarover hij geen toelichting kan verstrekken. Voormelde elementen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid inzake de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij dat actueel omwille van zijn voormalige tewerkstelling bij Falcon een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Omdat de beslissing van 14 mei 2012 werd vernietigd omdat het de Raad ontbrak aan essentiële elementen om over te gaan tot de beoordeling van de nood aan een subsidiaire beschermingsstatus, werd verzoeker op 18 mei 2017 opnieuw gehoord door de verwerende partij, om, gelet op het ruime tijdsverloop na de voormelde vernietiging, na te gaan wat verzoekers actuele vrees is (gehoorverslag 18 mei 2017, p 2)

Op de vraag of er tussen de uitspraak van de RvV en vandaag (i.e. de dag van het gehoor) nog nieuwe elementen zijn die verzoeker wenst aan te brengen, antwoordde verzoeker : “Nee, gewoon wachten” (p 6). Wat volgt is in wezen een gesprek over de lange duurtijd van de procedure en de moeilijkheden die verzoeker daardoor dagelijks ondervindt.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op zijn vermeende vrees voor vervolging. In die optiek zijn de motieven in de bestreden beslissing, in zoverre ze de vluchtelingenstatus betreffen en voor zover er nog bijkomend in wordt gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn –zo bijvoorbeeld deze omtrent zijn identiteit- overtollig. De kritiek die verzoeker op deze motieven levert, kan, gelet op het gestelde in het arrest nr 95 619 en het ontbreken van nieuwe elementen, niet tot een andere beoordeling leiden van verzoekers nood aan de toekenning van de vluchtelingenstatus dan deze die werd gedaan in het voormelde arrest.

Deze vaststelling volstaat om te concluderen dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.7. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.7.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.7.2. Beoordeling

De verwerende partij heeft de veiligheidssituatie in Bagdad onderzocht, en is tot de vaststelling gekomen dat *“er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”* Zij bevestigt dit standpunt in haar aanvullende nota, op grond van een update van de veiligheidssituatie in Irak.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een binnenlands gewapend conflict.

De Raad verwijst voorts naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat.

Verzoeker betwist dat hij naar Bagdad kan omdat zijn overblijvende familieleden in het Noorden van Irak wonen.

Te dezen kan niet worden betwist dat verzoeker, een laaggeschoolde soenniet, reeds 11 jaar geleden Irak is ontvlucht. Hoewel verzoeker de stad kent, kan er in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat hij niet vertrouwd is met de manier waarop het blind geweld in Bagdad zich op heden manifesteert –uit de COI blijkt dat de typologie van het geweld evolueert- en evenmin met de mechanismen die inwoners van

de stad hebben ontwikkeld om er, in de mate van het mogelijke, op te anticiperen of mee om te gaan. Verzoeker verklaarde ook dat zijn ouders niet meer leven en dat hij niemand meer heeft in Bagdad. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota niet betwist dat hij geen naaste familieleden heeft waar hij naartoe kan gaan.

De Raad is van oordeel dat dit persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoeker, gelet op zijn precare situatie, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont daarentegen wel aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS